

Päevik

Niipea kui ma La Rochelle'i jõudsin, helistas mulle muuseumi direktor, kus ma töotan. Ta käskis mul minna ja alustada oma uurimistööd ühes vanas depoos. Ma ei olnud selle uudise üle väga rõõmus, sest ma polnud isegi veel oma kaste lahti pakkinud ja pidin juba minema ja tegema uurimistööd ebameeldivas, mahajäetud kohas. Järgmisel päeval läksin motivatsioonita tee. Leidsin kiiresti Bassin des Chalutiers'i lähedal asuva laohoone, sest seal oli midagi, mis viitas sellele, et tegemist on ajalooühingulise kohaga.

Sinna sisenedes asusin tööle ja hakkasin sorteerima, mis mind huvitab ja mis mitte. Umbes kahe tunni pärast juhtis mu tähelepanu üks vana, tolmuga kaetud puust kirst. Kõik, mis ma selle põhjast leidsin, oli vana nahkköites märkmik. Initsiaalid „L.S“ olid ikka veel dešifreeritavad. Pärast paari lauset sain aru, et loen kapten Lukas Schulzi päevikut, mis pärineb 16. sajandist.

29/09/15** *Kallis päevik,*

Me astusime just Peter von Danzigipardale, et alustada pikka teekonda La Rochelle'ile. kahe külastatava sadamaga: Bergen, Norra Kuningriigis, ja Boston, Inglismaa Kuningriigis. Mu kallis Gudrum, minu esimene tüürimees, on pardal. Hoolimata oma poja hiljutisest sünnist on ta nõus minuga kaasas käima inglise lasti rüüstamas. Loodetavasti läheb kõik hästi, peame lisaks seaduslikule lastile koguma villa ja linikuid; toome tagasi heeringat ja muidugi õlut. Ma arvan, et me teame rohkem, kui me kohale jõuame. Aga vähemalt laseb see aeg kiiremini mööduda. Igatahes. Mul oli raske jätta oma ööbimiskaaslast, sest ma ei tea, kas ma tulen Saksamaale tagasi. Ilmselt otsib mind politsei. Ma arvan, et mul on kuld meie viimasest ekskursioonist ära võetud.

Peale selle on meie meeskonnaga liitunud uus meremees, prantslane Pierre Dupuy. Ma loodan, et võin teda usaldada. Mulle ei meeldi, et mul on sellisel reisil uus tekimees. Aga Gudrum usaldab teda täielikult, nii et ka mina usaldan teda.

Ma jätan teile oma päeviku, Gudrum kutsub mind. Nagu ma aru saan, on lastiga probleeme. Bis kalju.

30/09/15**

Täna on suur päev. Suundume loodesse, Bergeni poole. Ma loodan, et ilm on meile selle raske esimese etapi jooksul lahke, sest Põhjamere äärde jõudmiseks peame tingimata ümber Taani ida poole minema või selle saarte vahel ületama. Viimane on kõige kiirem, kuid ohtlikum tee, eriti öösel, kui laevahuku oht on suurem. Kuid ilmselgetel ohutuse kaalutlustel valisin pikema marsruudi ümber Taani.

Koidu ajal väljudes vastas kogu meeskond kutsele, et asuda sellele pikale teekonnale.

Hämaruse lähenedes lahkusime Lübecki lahest. Meri on rahulik, pilved puuduvad, kuid paistab särav päike, ja kindlasti üks viimaseid enne Põhjamerre sisenemist, kus meid ootab külm ja pilvine ilm.

2/10/15**

Pärast kahepäevast purjetamist oleme läbimas Kopenhaageni linna. Laevade arv on tohutu, mis teeb orienteerumise keeruliseks. Seetõttu ei peatu me ka. See otsus hoiab ära selle, et Kopenhaageni röövlid, kes on tuntud sildunud laevade röövimise poolest, rüüstavad meie toidu, püssirohu ja rikkused. Kui oleme Kopenhaagenist läbi sõitnud, läheb meie teekond halvast ilmast hoolimata palju sujuvamalt.

Äkki kuulsin oma telefoni helisemist: see oli direktor. Ta küsis minult, kuidas mu uurimistööga

läheb, aga ka seda, miks ma ei ole läinud tagasi kontorisse, et oma ametimärki saada. Olin nii haaratud jutust, et ei märganud kellaaega: 22.30 öhtul. Kujutasin ette kaptenit ja tema meremehi oma laevas, kes olid valmis seiklusele minema. Olin ajalehe hoolikalt kotti pannud, et saaksin seda kodus selge peaga lugeda. Võib-olla hoiavad selle seiklused mind öösel ärkvel.

06/10/15**

Neli päeva pärast Kopenhaagenist möödumist jõuame Taani tippu. Oleme nüüd väga lähedal Bergenile. Meil oli raske öö vihmaga kuni hommikuni. Meeskond on sellest mõnevõrra sündmusterohkest ööst äärmiselt väsinud, nii et täna puhkame ja siis järgmistel päevadel sõidame aeglasemalt, et vältida liigset pingutust, mis võib minu meremeestele liiga palju väsimust ja kahju tekitada.

08/10/15**

Torm on lõpuks peatunud ja lained, kuigi ikka veel karmid, on rahunenud. Kurnatud meeskond kogub pärast halastamatut võitlust järk-järgult taas jõudu.

Just siis kostis masti tipust hüüatus, mis osutas plangul hõljuvale tegelasele. Kui me järk-järgult lähenesime, avastasime naise, kes oli läbimärg ja klammerdus tõenäoliselt vraki jäänuste külge. Tema riided olid räsitud, kuid ta oli elus. Nii et me tõstisime ta pardale, nagu meremeeste aukoodeks nõuab.

Tema silmad on laialt avatud, kuid täis hirmu. Ta ei ütle sõnagi, ei selgitamaks, kust ta pärit on, ega selleks, et meile oma nime öelda. Nii et me ei tea temast absoluutselt midagi. Teised mehed sosistavad, et torm on ta võib-olla hirmust tummaks teinud, kuid ma tunnen, et ta varjab midagi... Veel üks lehekülg sulgub, kui meri ja taevas pimedusse kaovad. Alustame uuesti hommikul.

/10/15

Naine jääb vaikseks, ikka veel tõmbunud. Iga katse teda küsitleda ebaõnnestub, kuid tema pilk, kuigi hirmunud, on elav. Ta sööb vaevu, kuid näib olevat meie abi eest tänulik. Sellegipoolest kahtlustan, et ta on inglane. Tema näojooned ja maneerid viitavad sellele, et ta on pärit auväärsest perekonnast. Pärast mõningaid arutelusid ei tea me meeskonnaga täpselt, mida teha. Lõpuks otsustame teda pardal hoida, kuni saame ta kuhugi turvalisse kohta viia.

//15**

Pärast paari päeva merel ei ütle ta ikka veel midagi. Aga täna, kui me Bargeni ranniku lähedal möödusime, kui ta kuulis, kuidas mõned meremehed rääkisid meie järgmisest peatuskohast Bostonis, tundus ta lõdvestuvat. Võib-olla saab ta meie keelest rohkem aru, kui ta lubab. Olen nüüd peaaegu kindel, et tema vaikimine on vabatahtlik. On selge, et ta ei taha, et me sakslased teda valvaksime, et me teda kauem kinni ei peaks. Tänu paarile prahile, mis ujusid temast mitte kaugel, kui me ta leidsime, oletasin, et tema paat on ilmselt tormi ajal uppunud. Tegelikult viitab kõik sellele, et ta oli Briti laeva pardal, võib-olla teel Prantsusmaale...

//15**

Homme paneme ta lõpuks Bostonis kaldale. Jätame selle kummalise kohtumise selja taha, vaikides ja saladuste varjus.

Järsku hüppas mu kass minu peale, tõmmates mind vägivaldselt lugemisest välja. See katkestus tõi mind tagasi reaalsusesse ja saatis mind voodisse. Voodis lamades hakkasin varem loetud lugusid uuesti läbi mängima, mis viis mind lugematuid küsimusi esitama. Koidu ajal, otsustanud saada vastuseid, läksin muuseumi arhiivi, kus ma töötasin, et uurida Lukas Schulzi ja tema teekonda. Pärast paaritunnist uurimistööd sain teada, et nn tormi üleelanud Edna Schlereri nimi oli tegelikult Lena Schröder. Ta kasutas anagrammi, et teeselda end kellekski teiseks, et saaks luurata Lukase meeskonna järele. Ta teatas oma tähelepanekutest kuningale, teavitades teda kõigist tegevustest, mis võiksid tema võimule kahjulikult mõjuda. Kuna Lukas Schulz oli erapritser, oli ta kuninga teenistuses, kuid kuna tal oli täielik liikumisvabadus, võis ta rajada salakaubandusturu, mis tegi kuningale suurt muret. Samuti sain teada, et Gudrumi poeg oli astunud oma isa jälgedesse ja saanud kuulsaks erapüüdjaks, kes oli jätnud oma jälje ajastutele.

****/*15****

Bostonis tervitas meid Inglismaale nii tüüpiline udu, nii et kui püüdsime sadamas silduda, pörkasime kaile. Kere on nii kahjustatud, et peame ilmselt vähemalt nädal aega kuivale maale jääma, et leida vahendid laeva taastamiseks. Vahepeal leidsime sadama lähedal asuva kõrtsi. Selles väga sooja ja külalislahkes kohas saime lõõgastuda ja end vabaks lasta. Niisiis jõime ja sõime, nii palju, et kergelt joobnuna sattusid mu meremehed mõne kohalikuga vastasseisu. Vastasseis oli uskumatult vägivaldne.

Kõrts oli suitsune, täis meremeeste sigarilõhnast ja seiklustest. Kaminas praksatas tuli. Õhku täitis rummi ja põlenud puidu lõhn. Kruusid klõbisesid kokku ning purjus meeste naer ja karjumine kajasid läbi karedate puitseinte. Kõik algas, kui grupp inglise piraate hakkas meid luurama. Ühe meie meeskonnakaaslase poolt valesti tõlgitud ingliskeelne pilk kutsus inglaste valju naeru esile. Üks neist lükkas saksa piraatide õllekruusi ümber, mis põhjustas pimestust.

Ühe inglise meeskonnaliikme ja minu vahel puhkes tüli. Olime väga purjus. Järsku lõi ta mulle näkku. Tüli lahvatas kohe. Kruusid lendasid, mööbel kukkus ümber. Mõned kliendid jäid kabluse eest eemale, mitmed neist varjusid laudade alla, et vältida kaost. Üks mu kaaslane viskas teisele tooli vastu pead, samal ajal kui üks madrus haaras pudelit, et seda relvana kasutada, ja lõi selle vastu seina.

Üks inglase ristas meie salapärase põgeniku tee, mis ajendas mind sekkuma tema kaitseks. Armiline inglise kapten karjus oma meestele, et nad ei laseks mu kaaslastel lahkuda ilma surmani võitlemata. Keset lärmi kaklesid Gudrum ja üks inglise piraat kamina juures. Minu allohvitsar saatis oma vaenlase leekidesse surnuks. Lõpuks jõudis kaklus kaoatilise kulminatsioonini, kui kõrtsmik pahameeles püstoliga õhku tulistas, sundides kõiki seisma. Kuul pörkas lühtrist tagasi ja suundus otse põgeniku suunas. Ühe kiire liigutusega astus kapten vahele, püüdes kuuli õlga. Ta võpatas löögi all, kuid tõusis kohe püsti, sihikindel sära silmis, valmis iga hinna eest oma kaitsealust kaitsma. Veri voolas mööda jalga alla ja valu jättis mind paigale. Hingeldades, veriselt ja purjus pealtvaatajad lõpetasid oma tüli, et näha, et kaoses põletatakse kaminasaalis elusalt üks mees.

Algselt olime plaaninud noore naise kaldale viia, kuid lahing oli teda hirmutanud, nii et otsustasime teda enda kõrval hoida. Tal on paaniline pilk silmis ja ta näib olevat täiesti kadunud. Meeskonnal ei ole südant teda sellesse vaenulikku linna jätta. Nii et me jätkame oma reisi koos temaga.

/**/15

Täna hommikul heisime ankrusse ja suundusime La Rochelle'i, meie lõppsihtkohta. Meie arvutuste kohaselt kulub meil sadamasse jõudmiseks umbes kaks nädalat purjetamist, kui tuul on soodne ja meri püsib rahulik. Pardal on kogunenud naine jätkuvalt vait. Kõik, mis ta meile andis, olid mõned paberile kritseldatud sõnad: nimi Edna Schlerer, ilma edasiste selgituste või jutustusega. Tema vaikimine on meeskonnale raske ja juba praegu tunnetavad kõik, et eelseisvad päevad on pikad ja salapärased, sest neid kummitab see salapärane kohalolek.

/**15

Minutid on pikad. Tunnid on veelgi pikemad. Minu meeskond on pakkunud, et korraldame järgmise laeva rüüsteretke. Sa pead natuke lõbutsema, eks ole! Meil on veel nädal aega, enne kui jõuame La Rochelle'i. Me kohtame kindlasti suuri vaenlasi.

/**/15

Ühe päevaga leidsime oma sihtmärgi. Me jagasime ülesanded. Kuna vigastasin lahingu ajal oma vasika, jäin meie laevale ja andsin oma meestele käske. Gudrum, Pierre Dupuy ja veel üheksa meremeest läksid kaitsma oma meeskonnakaaslast, kes rüüstasid ruumis olevaid tünnisid. Sealt leidsime siidrit ja teed ning eraldi kastides villa. Vahepeal võitlesid meeskonnaliikmed, mõõk mõõga vastu. Veri pritsis ja mõnel mehel olid sügavad löikehaavad kätel ja jalgadel. Järsku kuulsin kriiskavat karjumist, mis läbis mu keha. Meremehed taganesid paati, kuid ma ei näinud Gudrumi tagasi tulevat. Siis tuli Pierre minu juurde ja ütles mulle sõna-sõnalt: „Gudrumi on mõõgaga läbi südame torgatud. Ta on surnud.”

Pärast selle pika lõigu lugemist tundsin, kuidas emotsioon minus tõusis, kurbus lähedase kaotuse üle tuli kapteni sõnadest läbi. Üks pisar jooksis mu põsele juba ainuüksi selle surma põhjustatud kurbuse mõttelt, nii Lukase kui ka Gudrumi perekonna jaoks. Just siis mõistsin, kui palju olin Lukas'i lugudega seotud. Tema sõnad viisid mind paralleeluniversumisse, tekitades minus tunde, nagu oleksin ise seal olnud. Ja kui ma nüüd järele mõtlen, pidin ma tegelema samasuguse olukorraga nagu Lukas... oma parima lapsepõlvesõbra kaotamine õnnetuses...

/**/15

Kuna meie saabumiseni on jäänud vaid kolm päeva, ei jaksa ma enam. Ma ei suuda ära oodata, et lõpuks ometi jalgu sirutada ja pead vabaks teha, sest mu kõige lojaalsem abiline Gudrum suri rüüstamise ajal, mis oli minu meelest tingitud impulss, väsinud ja tüdinenud sellest lõputust reisist.

/**/15

Kaks päeva jäänud.

Ma ei suuda näha, kuidas ma võtan vastutuse oma asetäitja surma eest tema perekonna ees. Ma kardan tagasisõitu.

/**/15

Veel üks päev. Minu vaimne seisund ei lähe paremaks. Ma süüdistan end nii palju.

Vaikus karavelli pardal muutus päevade möödudes raskemaks. Edna näis olevat sama tagasihoidlik nagu alati. Ta näis uurivat iga väiksematki liigutust enda ümber. Ometi ei reetnud

tema pilk midagi tema mõtetest.

Täna hommikul, kui ma temast pontoonil möödusin, oli tema silmis eriline sära, salakaval sära, mida oli võimatu unustada.

Ta vaatas mind, uuris mind oma väikeste, heledate, kortsus silmadega, mida alati rõhutas loomulik punetus. Kui ta kohtas minu pilku, põgenes tema oma ja tema suhtumine muutus. Ta ei olnud enam nii rahulik, kui ta lasi endale aru anda. Salapära, nähtamatu loor, mis Ednat ümbritses, paelus mind. Ja esimest korda tahtsin ma naist tundma õppida. Kuigi ta ei rääkinud, püüdis tema pilk edastada sõnumit, mis ei lakanud mind kunagi lummamast. See polnud niivõrd tema vaikimine kui tema pilgu intensiivsus. Iga tema liigutus tundus kalkuleeritud, täpne, nagu oleks iga žest, iga pilk olnud tükike mosaiikpildist, millest mul polnud veel kogu pilti.

Mulle jäi mulje, et ta mängib mängu, mille reegleid teab ainult tema. Ta valdas neid nii, nagu oleks ta need ise loonud. Aga eelkõige näis ta täpselt teadvat, mida ta tahab ja mida ta teistelt saada saab. Meeskonna mehed ei paistnud mõistvat, mis oli tema reserveerituse taga, kuid ma tundsin, et ta varjab rohkem kui näitab. Ma polnud kunagi olnud mees, kes kiirelt kiusatusele järele annaks, vaatamata „minu öisele daamile“.

Kuid tema puhul oli midagi seletamatut, kummaline tõmme, nähtamatu pinge, mis hõljus meie ümber. Ellen ei olnud nagu teised naised, keda olin kohanud. Tema pilgus oli sügavust, tõsidust, mis pani mind kahtlema omaenda kindluses.

Tema lakkamatu vaikimine ei olnud mitte nõrkus, vaid tugevus. Tugevus, mille suurust ma nägin, et see oli nii kütkestav kui ka hirmutav. Mida rohkem ma temaga kokku puutusin, seda rohkem hakkasid mind haarama uued küsimused ja intriigid. Mul oli tunne, et Edna varjab oma vaikimise taga saladust, mille ma peagi avastan, või vähemalt lootsin seda. Sellel reisil võis mind oodata palju rohkem, kui ma ette kujutasin.

/**/15

Lõpuks, pärast neid nädalaid, jõudsime La Rochelle'i sadamasse. See on ilus linn. Otsustasin avaldada austust, oma esimese tüürimehe, minu Gudrumi mälestuseks. Viimased päevad reisil olid olnud nii aeglased. Mu mälu ei tahtnud pärast juhtunut selgeks saada. Süütunne, viha ja kättemaksuhimu närisid mu sisemust. Seda kõike poleks juhtunud, kui me poleks püüdnud rüüstata esimest kohale tulnud laeva. Julgen loota, et õnn polnud lihtsalt meie poolel. Läksin La Rochelle'i protestantlikku kirikusse, kus palusin oma pattude andeksandmist ja palvetasin oma sõbra hinge eest.

Selle päeviku lõpus on leht. Sellel on prantsuse keeles kirjas „Verhaftet“, „arreteeritud“. Nii et ma saan aru, et see on selle seikluse lõpp. Ta arreteeriti inglise laeva rüüstamise eest, mille käigus suri esimene tüürimees Gudrum. Sellega kapteni seiklused lõpevadki. Lähen tolmunud märkmikku tagasi panema, kuid seda tehes märkan veel ühte paberilehte, millel on väga tuttav käekiri. Esimesed sõnad ütlevad mulle, et see on huvastijätukiri. Keeran selle veidi ärevusega lahti. Kui mu silmad jälgivad ridu, tabab mind sõnumi tegelikkus kõvasti. Kiri on adresseeritud Konradile, Gudrumi pojale. Juba esimestest sõnadest alates on toon pidulik. Sõnad kõlavad lõpmatu, peaaegu liigutava õrnusega. Kapten näib oma üksilduses soovivat oma isa pärandit ja suurust sellele noorele lapsele edasi anda. Ma loen tema sõnu liigutatult.

Mu kallis Konrad, ma olen kapten Lukas Schulz, sinu lahkunud isa parim sõber ja tema kapten. Ma kohtusin sinuga, kui sa olid vastsündinu ja kirjutan sulle selle kirja paar nädalat hiljem. Selleks ajaks, kui sa oled piisavalt vana, et neid sõnu lugeda, ei mäleta sa enam oma isa, mistõttu ma kirjutan sulle täna. Ma tahan, et sa teaksid, et su isa oli erakordne mees, kes ei tahtnud midagi muud kui seda, et tema lähedased oleksid õnnelikud. Ma tahan, et te teaksite, et ta kandis teid iga

päev oma südames. Tema armastus teie vastu ja tema uhkus olid ilmsed, isegi kõige tumedamatel hetkedel. Ta lootis rohkem kui midagi muud, et sinust kasvaks selline aus, julge ja oma väärtustele truu mees, nagu ta ise oli. Ma tean, et ta tahtis eelkõige näha sind üles kasvamas, kuid isegi kui teda ei ole siin, valvab ta sinu üle. Ma loodan, et sa ei ole minu peale liiga vihane, et ma su isa nii kiiresti sinust ära võtsin, ja et sa ei pea seda mulle pahaks, kui sa suureks saad. Ma jätan sulle lootuse, et su elu saab olema õnnelik.

Lukas Schulz

Tõlge: DeepL.com (Pro versioon)